

[Himmelstrup.]

Halvdelen. Og det til Trods for, at man vidste, ganske vist ad Omveje, at Skattekommissionen f. Eks. paa Toldlovens Omraade overhovedet ikke paa daværende Tidspunkt havde beskæftiget sig med Satsene, som dog er det vigtigste, og overhovedet heller ikke paa nærværende Tidspunkt har beskæftiget sig det mindste med alle Toldlovens Sats. Det er ud fra denne Betragtning, jeg mener, at den højtærede Finansminister, hvis han vil følge en anstændig parlamentarisk Fremgangsmaade, ikke kan faa Skattelovskommissionens Arbejde færdigt til Juni 1940. Han kan faa det færdigt paa den Maade, at han kan lade det lave i Administrationen og saa komme her med det Flertal, han desværre vel ogsaa har til den Tid, og sige: Nu skal det gennemføres paa den og den Maade! Det er den eneste Maade, han kan gøre det paa, men paa anstændig parlamentarisk Vis kan han i Virkeligheden ikke gøre det, fordi de altsaa i Skattekommissionen endnu ikke har rørt ved en eneste Toldsats, og det har dog altid været det vigtigste ved en Toldlovsrevision. Det vigtigste er ikke: Hvorledes skal Forspalten være i Toldloven, hvordan skal Varerne grupperes? Nej, det vigtigste er selve Satsene; det er *det*, der har Interesse — ikke alene finansielt, men ogsaa for Erhvervslivet.

Hvad Kommunernes Stilling angaar, vil jeg gerne sige til den højtærede Finansminister — den højtærede Minister henviste jo ogsaa dem, om jeg saa maa sige, til Skattekommissionens, det vil sige til Fremtidens velvillige Besørgelse —, at Kommunerne kan ikke saa godt vente. Vi talte allerede om det i Fjor, dengang da Vedtagelsen af Snekastningsloven var nær forestaaende, og det blev da sagt, ogsaa fra denne Talerstol, at denne Snekastningslov kunde komme til at bebyrde Kommunerne ganske overordentlig stærkt, og det er en Spaadom, som Naturforholdene i denne Vinter egentlig har mere end bekræftet. Derfor kan det ikke nytte, at den højtærede Finansminister siger: Det er noget, man behandler i Skattekommissionen, det maa vente. Jeg anmoder i hvert Tilfælde den højtærede Finansminister om at tage denne Henstilling under velvillig Overvejelse, ogsaa paa den Linie, som vi har foreslaaet ikke een, men flere Gange, og som vi gerne vil drøfte med den højtærede Minister nu igen i det Udvalg, som kommer.

Jeg kommer dernæst til Spørgsmaalet om, hvorvidt Budget og Regnskab skal dække hinanden. Det er naturligvis rigtigt,

at det, der er Tale om her, er ganske overordentlig vanskelige Omraader; men der er det mærkelige ved den højtærede Finansminister, at det bliver værre og værre for hvert Aar, der gaar, idet Uoverensstemmelserne bliver større og større. Den højtærede Finansminister kan ikke benægte... (*Formanden* ringer; Taleren standser sin Tale).

Formanden: Der er Lys i Lygten.

Himmelstrup: Det er der ogsaa hos mig, Hr. Formand.

Formanden: Taletiden er udløbet.

Himmelstrup: Maa jeg gøre en afsluttende Bemærkning.

Formanden: En ganske kort.

Himmelstrup: Den højtærede Finansminister kan ikke benægte, at det i Aar er værre, end det tidligere har været. Den højtærede Finansminister ligger faktisk i Aar med en Forbedring i Forhold til sit Budget paa 14—15 Mill. Kr.; det har jeg paavist, og det er helt urimeligt, at den højtærede Finansminister gør det.

Maa jeg iøvrigt bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: Jeg gør opmærksom paa, at korte Bemærkninger er noget, der indrømmes, naar der maatte være Anledning til at rette i, hvad foregaaende Talere har sagt. Imidlertid — det ærede Medlem skal om et Øjeblik faa Ordet for en, forhaabentlig ganske kort, Bemærkning.

Drachmann: Jeg vil gerne til den højtærede Finansminister sige, at saadan nogen egentlig Tak eller Paaskønnelse for mine gode Raad og min Venlighed over for ham fik jeg jo ikke. Jeg henstillede, at man nu undgik næste uigenkaldelig sidste Forestilling ved at tage lidt mere elastisk paa Slutningsterminen. Men det vilde Ministeren altsaa ikke; han ønskede ikke Tilsagn om Bemyndigelse til yderligere Forlængelse — noget i Strid med sit eget Partis ærede Ordfører. Men det maa nu blive de Herrer Sag at ordne dette Spørgsmaal. Ministeren ønskede altsaa ikke, at man gik til en saadan Forlængelse, idet han sagde, at det var rart at have denne Maning over for Skattekommissionen. Ja, det kan man godt sige; men jeg synes rigtignok, at denne Maning har vi haft et Par Gange før — og uden nogen egentlig større Succes. Derfor synes jeg, at